

Hvem var den Lykkeligste?

»Hvilke deilige Roser!« sagde *Solskinnet*. »Og hver Knop vil springe ud og blive ligesaa smuk. Det er mine Børn! Jeg har kysset dem til Live!«

»Det er mine Børn!« sagde *Duggen*. »Jeg har diet dem op med mine Taarer.«

»Jeg skulde dog troe, at jeg er deres Moder!« sagde *Rosenhækken*. »I Andre ere kun Faddere, som gave Faddergave efter Evne og god Villie.«

»Mine deilige Rosenbørn!« sagde de alle Tre, og ønskede hver Blomst den største Lykke; men kun Een kunde blive den Lykkeligste og Een maatte blive den mindst Lykkelige; men hvilken af dem?

»Det skal jeg faae at vide!« sagde *Vinden*. »Jeg jager vidt om, trænger igjennem den snevreste Revne, veed Besked ude og inde.«

Hver udsprungne Rose hørte hvad der blev sagt, hver svulmende Knop fornam det.

Da kom der gjennem Haven en sorgfyldt, kjærlighedsfuld Moder, klædt i Sort; hun plukkede een af Roserne, der stod halvt udsprungne, frisk og fyldig, og forekom hende at være den smukkeste af dem Alle. Hun bragte Blomsten ind i det stille, tause Kammer, hvor for faa Dage siden den unge, livsglade Datter tumlede sig, men nu laae udstrakt som et sovende Marmorbillede i den sorte Kiste. Moderen kyssede den Døde, kyssede derpaa den halvt udsprungne Rose og lagde den ved den unge Piges Bryst, som om den ved sin Friskhed og en Moders Kys kunde faae Hjertet til at banke igjen.

Det var som Rosen svulmede; hvert Blad bævede i Tanke og Glæde: »Hvilken Kjærligheds Vei blev mig forundt! Jeg bliver som et Menneskes Barn, faaer en Moders Kys, faaer Velsignelsens Ord og gaaer med ind i det ubekjendte Rige, drømmende ved den Dødes Bryst! Tilvisse, jeg blev den Lykkeligste af alle mine Søstre!«

I Haven, hvor Rosentræet stod, gik den gamle *Lugekone*; hun betragtede ogsaa Træets Herlighed, og heftede Øinene paa den største, fuldtudfoldede Rose. En Dugdraabe og en varm Dag til, saa vilde Bladene falde; det saae Konen og fandt, at den havde gjort sit Skjønheds Gavn, nu skulde den ogsaa gjøre Nyttens. Og saa plukkede hun den og lagde den i en Avis, den skulde hjem med til andre afbladede Roser og med dem syltes, blive Potpourri; føres sammen med de smaa blaae Dreng, som kaldes Lavendler, balsameres med Salt. Balsameres, det blive kun Roser og Konger.

»Jeg bliver den meest Hædrede!« sagde *Rosen*, idet *Lugekonen* tog den. »Jeg bliver den Lykkeligste! Jeg skal balsameres.«

Der kom i Haven to unge Mænd, den ene var en *Maler*, den anden var en *Digter*; hver af dem plukkede en Rose, deilig at see.

Og *Maleren* gav paa Lærredet et Billede af den blomstrende Rose, saa at den troede at speile sig.

»Saaledes,« sagde *Maleren*, »skal den leve i mange Menneskealdere, i hvilke Millioner og atter Millioner af Roser visne og døe!«

»Jeg blev den meest Begunstigede!« sagde *Rosen*, »jeg vandt den største Lykke!«

Digteren betragtede sin Rose, skrev et Digt om den, et heelt Mysterie, Alt hvad han læste paa Blad ved Blad, i *Rosen*: »Kjærligheds-Billedbog«, det var en udødelig Digtning.

»Jeg er udødelig med den!« sagde *Rosen*, »jeg er den Lykkeligste!«

Der var dog, i al den Pragt af Roser, een, som næsten sad skjult af de andre; tilfældigviis, heldigviis maaskee, den havde en Skavank, sad skjevt paa Stilken, og ved den ene Side svarede Bladene ikke til dem paa den modsatte Side; ja midt i Blomsten selv voxede frem ligesom et lille forkrøblet grønt Blad; det hænder med Roser!

»Stakkels Barn!« sagde *Vinden*, og kyssede den paa Kinden. Rosen troede det var en Hilsen, en Hyldest; den havde en Fornemmelse af at den var lidt anderledes skabt, end de andre Roser, og at der voxede den et grønt Blad ud af dens Indvendige, og det betragtede den som en Udmærkelse. Der fløi en Sommerfugl ned paa den og kyssede dens Blade, det var en Frier; hun lod ham flyve igjen. Der kom en voldsom stor Græshoppe; den satte sig rigtignok paa en anden Rose, gned i Forelskelse sit Skinnebeen, det er Kjærlighedstegnet hos Græshopperne; Rosen, den sad paa, forstod det ikke, men det gjorde Rosen med Udmærkelsen, det grønne forkrøblede Blad, thi paa hende saae Græshoppen med Øine, som sagde: »Jeg kunde spise Dig af bare Kjærlighed!« og yderligere kan aldrig Kjærligheden gaae: den Ene gaaer op i den Anden! Men Rosen vilde ikke gaae op i Springfyren. Nattegalen sang i den stjerneklare Nat.

»Det er alene for mig!« sagde *Rosen* med Skavanken eller Udmærkelsen. »Hvorfor skal jeg saaledes i Alt udmærkes fremfor alle mine Søstre! Hvorfor fik jeg dette Særegne, der gjør mig til den Lykkeligste?«

Da kom i Haven to cigarrygende Herrer; de talte om Roser og om Tobak: Roser skulle ikke kunne taale Røgen, de skifte Farve, blive grønne; det skulde prøves. De nænte ikke at tage en af de allerprægtigste Roser, de toge den med Skavanken.

»Hvilken ny Udmærkelse!« sagde den. »Jeg er overvættets lykkelig! Den Allerlykkeligste!« Og den blev grøn i Bevidsthed og Tobaksrøg.

Een Rose, halvt Knop endnu, maaskee den skønneste paa Træet, fik Hædersplads i Gartnerens konstbundne Bouquet; den blev bragt til Husets unge, bydende Herre, og kørte med ham i Karreet; den sad som Skønhedsblomst mellem andre Blomster og deilig Grønt; den kom til Fest og Glands: Mænd og Qvinder sade saa pynteligt belyste af tusinde Lamper; Musikken klang; det var i Theatrets Lyshav; og da under den stormende Jubel den feirede unge Dandserinde svævede frem paa Scenen, fløi Bouquet ved Bouquet som en Blomsterregn for hendes Fødder. Der faldt Bouquetten, hvori den deilige Rose sad som Ædelsteen; den følte hele sin navnløse Lykke, den Hæder og Glands, som den svævede ind i; og idet den berørte Gulvet, dandsede den med, den sprang, foer hen over Bræderne, knækket af sin Stilk, idet den faldt. Den kom ikke i den Hylde Hænder, den trillede om bag Coulissen, hvor en Maskinkarl tog den op, saae hvor smuk den var, hvor fuld af Duft den var, men Stilk var der ikke paa den. Saa puttete han den i sin Lomme, og da han om Aftenen kom hjem, fik den Plads i et Snaaseglas og laae der paa Vandet hele Natten. I den tidlige Morgen blev den stillet foran Bedstemoder, der gammel og kraftløs sad i Lænestolen. Hun saae paa den afknækkede, deilige Rose, glædede sig ved den og dens Duft.

»Ja, Du kom ikke paa den rige, fine Frøkens Bord, men til den fattige, gamle Kone; dog her er Du som et heelt Rosentræ; hvor er Du deilig!«

Og hun saae med Barneglæde paa Blomsten, tænkte vist ogsaa paa sin egen længst henfarne friske Ungdomstid.

»Der var Hul paa Ruden,« sagde *Vinden*, »jeg kom let derind, saa den gamle Kones ungdomslysende Øine og den afknækkede, deilige Rose i Snapseglasset. Den Lykkeligste af Alle! Jeg veed det! Jeg kan fortælle det!«

Hver Rose paa Træet i Haven havde sin Historie. Hver Rose troede og tænkte sig at være den Lykkeligste, og Troen gjør salig. Den sidste Rose var dog den Allerlykkeligste, meente den.

»Jeg overlevede dem Alle! Jeg er den Sidste, den Eneste, Moders kjæreste Barn!«

»Og jeg er Moderen for dem!« sagde *Rosenhækken*.

»Jeg er det!« sagde *Solskinnet*.

»Og jeg!« sagde *Vind* og *Veir*.

»Hver har Deel i dem!« sagde *Vinden*. »Og hver skal faae Deel af dem!« og saa strøede *Vinden* dens Blade ud over Hækken, hvor Dugdraaberne laae, hvor Solen skinnede. »Ogsaa jeg fik min Deel,« sagde *Vinden*. »Jeg fik alle Rosernes Historie, som jeg vil fortælle ud i den vide Verden! Siig mig saa, hvem var den Lykkeligste af dem Alle? Ja, det maa Du sige, jeg har sagt nok!«